"De perdidos al río"

Per PepMaria el dl., 17/02/2014 - 09:00

Mentre tancàvem l'agenda de la nostra visita a Kinshasa per donar-hi un curs de Management, la Katie i jo vam rebre una invitació per anar el diumenge dia 9 de febrer a celebrar l'eucaristia a Makala, la presó central de la ciutat. La Katie - professora i manager d'ESADE - va acceptar la invitació tot exclamant "De perdidos al río". És a dir: "Ja posats a fer la bogeria d'anar a Kinshasa, acabem de tocar fons".Així, després d'un viatge Barcelona-Kinshasa sense entrebancs el divendres, i d'un dissabte envoltats d'infants acollits per l'associació "Ekolo ya Bondeko" (Poble de la fraternitat), el diumenge a quarts de vuit del matí ens passava a recollir la Mª Glòria. Col·laboradora de la presó de Makala des de fa 30 anys, la Mª Glòria és una monja de Tàrrega que porta tota una vida a la RD del Congo. A la porta de la presó ens vam unir a un grup de cristians que animen la missa del diumenge, a altres grups religiosos que fan semblantment, i a familiars dels presos. Després dels tràmits d'accés, vam anar cap als locals on se celebrava la missa. En entrar en processó a l'església junt als altres sacerdots i als escolans, em vaig espantar: estava plena de gom a gom de presos que qui sap el que havien fet... i qui sap el que eren capaços de fer! Tot avançant cap a l'altar, però, vaig pensar que la seva condició de presos no era el que els definia més profundament. "Ni l'Estat -que els ha jutjat, de vegades de manera flagrantment injusta- ni la societat - que sovint els desqualifica o menysprea - no configuren la profunda naturalesa d'aquesta gent. Tenen una dignitat que res ni ningú no els pot manllevar. Són fills de Déu, i estem aquí per resar junts". Al llarg de la celebració em vaig anar fixant en els seus rostres, per a intuir-hi sofriments, esperances i una profunda confiança en Jesús.En acabar la missa, ens vam passejar per la presó, acompanyats de la Mª Glòria i de l'Emmanuel, un pres que col·labora amb ella per fer arribar diners, medecines i menjar als presos més deteriorats per la malaltia o la desnutrició. Vam entrar a la cel·la dels tuberculosos, que són tractats gràcies a la Cooperació Belga; i en un passadís vam trobar un pres amb apendicitis aguda al qual va caldre fer arribar diners... perquè a Kinshasa has pagar de totes, totes, perquè t'operin.Camí de la comunitat de la Mª Glòria on vam dinar, em deia a mi mateix: "Aquests presos i les seves famílies -inclosos els fillets i filletes que feien cara d'espantats- són els últims de la terra". I els favorits de Jesús. I és que Jesús va fer això de la Katie: "De perdidos al río". Va arribar fins als últims d'Israel. Perquè creia que Déu és un Pare bo, que envia el seu Esperit d'amor a tothom i en tot moment, però amb especial tendresa i intensitat als qui més sofreixen.El Credo diu que, després de morir a la creu i abans de ressuscitar d'entre els morts, Jesús "davallà als inferns". Està dient que Aquell que abans de morir s'havia fet solidari i germà dels últims d'Israel, després de morir es va fer solidari i germà dels últims de tota la terra. Es va fer present als inferns de tot el món per rescatar les vides de tots els qui hi habiten. Gent de qualsevol raça o religió. Gent de qualsevol època.Això és justament en que fa la Mª Glòria des de fa 30 anys a Makala: fer-se solidària i germana dels últims del Congo. Enmig d'aquell "infern", descobreix (alhora rebent-la i donant-la) la presència consoladora de l'Esperit de Déu. *· En nom de quines "autoritats" desqualifico les persones o els retiro la dignitat?· A qui obro les portes dels meus propis inferns?· Quins "inferns en aquest món" tinc al meu abast, per a descobrir-hi consol i esperança?*